

VOORLOPIG VERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN
RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot regeling
van het door verwerking tot nuttige producten onschadelijk
maken van ondeugdelijk materiaal van dierlijke herkomst.
(Deconstructiewet.)

De overweging van dit wetsontwerp in de afdelingen der Kamer heeft geleid tot de volgende opmerkingen.

Het heet, aldus enige leden, dat de destructie het sluitstuk is op de vleeskeuring. Dienovereenkomstig is zij althans dusver beschouwd als een zaak van uitvoering van de Vleeskeuringswet (*Stb.* 1919, 524), en daarmee goeddeels als een zaak der gemeenten. Aanvankelijk hebben vooral de laatste de destructie door overeenkomsten met de destructoren geregeld.

Naar aanleiding hiervan wensten de hier aan het woord zijnde leden vooreerst de opmerking te maken, dat blijkens het wetsontwerp de destructie meer is geworden dan sluitstuk op de vleeskeuring. Dit treedt, aldus deze leden, o.a. aan het licht in de opsomming van destructiemateriaal in artikel 2, eerste lid, onder *f*, *g* en *h*, en vooral in artikel 2, derde lid. In beginsel opent de ontworpen regeling de mogelijkheid, alle bij algemene maatregel van bestuur aan te geven schadelijk materiaal van dierlijke herkomst onder de werking van die regeling te brengen en langs de weg van aanwijzing door het bevoegde gemeentelijke gezag voor destructie te bestemmen. Dit achten de leden, hier aan het woord, een verruiming en een verbetering, welke zowel — en vooral — uit een hygiënisch als — secundair — uit een economisch oogpunt toejuiching verdient en de destructie tot een zelfstandig object van zorg en toezicht in de overheidssfeer maakt op de basis van een eigen wettelijke regeling.

In de tweede plaats herhaalden zij, dat er met betrekking tot de destructie — als complement van de vleeskeuring — historisch een accent ligt bij de gemeentebesturen. De contractuele verhouding tussen gemeente en destructoren is indertijd min of meer overkoepeld door het Destructiebesluit 1942, hoewel dit als overkoepeling — gedacht werd b.v. aan de eis van centrale goedkeuring van destructiecontracten — naar de indruk van de hier aan het woord zijnde leden nauwelijks enige betekenis heeft gehad. Deze leden achten genoemd besluit een minder geslaagde poging om een zaak van algemeen belang, welke in de gemeentelijke sfeer een voorziening had gevonden, naar de centrale sfeer over te brengen. Ook daarom was h.i. een betere regeling van de onderwerpelijke materie gewenst. Het stemde hen dan ook tot voldoening, dat dit wetsontwerp, hoewel de destructie tot rijkszaak makende — ook met eventuele financiële consequenties voor het Rijk, indien het aantal destructoren op de gebiedstoewijzing per destructor tot bepaalde, beperkende voorzieningen zou nopen —, aan de historische bemoeiingen van de gemeentebesturen met de destructie niet is voorbijgegaan. Integendeel, dat ontwerp behoudt naar onze klassieke beginselen van decentralisatie aan de gemeentebesturen lokale regelings- en beslissingsbevoegdheden voor en

brengt daarmee tot uitdrukking, dat de centrale Overheid en de lagere organen een gezamenlijke taak hebben ter behartiging van het algemene hygiënische belang, hetwelk het wetsontwerp beoogt te dienen.

De hier aan het woord zijnde leden stelden dit aspect van decentralisatie op prijs. Ook hadden zij waardering ervoor, dat het ontwerp mogelijk maakt, de plaatselijke regeling minder ver te doen reiken (vgl. artikel 17, derde lid), indien tussen de gemeenten en de destructoren in onderlinge samenwerking, bij overeenkomst, doelmatige voorzieningen in het hygiënisch belang — in lokaal of regionaal kader — worden getroffen. Zij hadden hier b.v. het oog op lokale of regionale vóórverzameling van destructiemateriaal en ook op enigerlei vorm van gemeentelijke invloed op de bedrijfsvoering, voor zover hygiënische aspecten in het geding zijn, e.d. In het algemeen bepleitten zij, dat begrip voor samenwerking tussen de Overheid — met name de gemeenten — en de destructoren zoveel mogelijk zou worden bevorderd, zowel waar het betreft de regeling van destructie-aangelegenheden bij plaatselijke verordening (vgl. artikelen 16 en 17), als waar het geldt voorzieningen, rakende lokale of regionale vóórverzameling van destructiemateriaal.

Wat het eerste punt, verordeningsbevoegdheid, aanbelangt, zal weliswaar in beginsel elke gemeente haar eigen regeling moeten vaststellen, doch dit sluit, naar de mening van de hier aan het woord zijnde leden, niet uit — het kan integendeel praktisch en doelmatig zijn, ook met het oog op de vereiste goedkeuring van Gedeputeerde Staten — op het voetspoor, indertijd met betrekking tot gemeentelijke verordeningen in gevolge de Vleeskeuringswet getrokken, in gemeentelijke kring naar een algemeen patroon van regeling te streven.

Wat de vóórverzameling van destructiemateriaal aangaat, deden de leden, hier aan het woord, een beroep op de Regering, dat deze de mogelijkheid van verlening van financiële tegemoetkoming door het Rijk, welke artikel 21 biedt, met welwillendheid zou bezien en te baat nemen, opdat door een gezamenlijke inspanning van het Rijk, de gemeenten én de destructiebedrijven het ophaalprobleem een hygiënisch doelmatige en effectieve oplossing kunne vinden. Dit beroep op de Regering achtten zij gewettigd, omdat daar, waar de desbetreffende voorzieningen het meest gewenst lijken — namelijk ten plattelande — de financiële mogelijkheden van de gemeenten veelal niet het sterkste zijn.

Aldus vastgesteld de 15de januari 1957.

DIEPENHORST
DE WILDE
WITTEMAN
1)
IN 'T VELD.

¹⁾ De rapporteur der 4de afdeling de heer Rip heeft wegens verblijf in het buitenland aan de vaststelling van dit verslag niet kunnen medewerken.